

Mary Rodgers

Quin dia tan bèstia!

Traducció de Maria Antònia Oliver
revisada el 2018

Barcelona

Títol original: *Freaky friday*

© Mary Rodgers, 1972

L'edició original americana va ser publicada per Harper & Row Publishers. Nova York.

La primera edició d'aquesta traducció va aparèixer el 1982 a la col·lecció L'Esparver, de La Magrana.

Ha estat revisada el 2018 per a L'Altra Tribu.

Primera edició a L'Altra Tribu: gener del 2019

© de la traducció: Maria Antònia Oliver, 1982

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a

08007 Barcelona

www.laltraeditorial.cat

Impressió: Romanyà Valls

Maquetació: Tal Altra

DIPÒSIT LEGAL: B. 30.423-2018

ISBN: 978-84-949110-1-9

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra. Tots els drets reservats.

1

No us ho creureu, ningú que tingui una mica de seny no s'ho podria creure, però és del tot cert, absolutament cert!

Aquest matí, quan m'he despertat, m'he trobat que m'havia convertit en ma mare. Així que ja em teniu al llit de ma mare, amb els peus que m'arribaven allà on s'ajunten els llençols i amb el meu pare dormint a l'altre llit. Jo duia la camisa de dormir de ma mare i un anell a la meva mà esquerra, vull dir a la seva mà esquerra. I el cap tot ple de bonys i punxes.

«Em sembla que deuen ser els rull·los», m'he dit a mi mateixa, «i si tinc els cabells de ma mare, segurament també dec tenir la seva cara».

He decidit donar una ullada al mirall del bany. Al cap i a la fi, no et converteixes pas en ta mare cada dia de la setmana, oi? Podria ser que tot fossin figuracions meves, o que estigués somiant.

Doncs bé, no somiava. El que he vist al mirall era la meva mare des del cap fins al dit gros del peu, tota sencera i sense ferros a les dents. Generalment, les dents

no me les rento gaire sovint —és un embolic, amb tots aquests filferros—, però les dents de ma mare són cosa fina i, a més, si li havia agafat per fer una cosa tan extraordinària com convertir el seu cos en jo, el mínim que podia fer era tenir cura de les seves dents, oi? D'acord? D'acord.

La veritat és que tinc motius per creure que ella és la responsable de tot aquest embolic, perquè ahir vespre vam discutir una mica sobre no sé què i jo li vaig dir unes quantes coses que ja feia temps que em voltaven pel cap.

Però, ben mirat, si no hi teniu res en contra, em sembla que valdria més tornar un xic enrere per explicar-vos per sobre com és la meva família, que si no, no sabreu de què ni de qui —o a qui— estic parlant.

Em dic Annabel Andrews. (No tinc dos noms, ni tan sols un nom de guerra. He intentat que a l'escola els amics em diguessin Bimbolla, però la cosa no ha triomfat.) Tinc tretze anys, els cabells foscos, els ulls foscos i les ungles fosques. És una broma, és clar. La veritat és que em rento ben sovint. Faig un metre i mig. I no recordo quant peso, però em vigilo prou, tot i que ma mare diu que això és ridícul, i que encara no tinc el cos prou madur. Potser aquest estiu maduraré.

El meu pare és en William Waring Andrews. Tot-hom li diu Bill. Té trenta-nou anys. Té els cabells castanys i, pel meu gust, una mica massa curts. Però encara n'he vistos de pitjors. I té els ulls blaus. Fa un metre vuitanta... bé, posem un metre setanta-cinc, i resulta

una persona fantàsticament tranquil·la. És director de comptabilitat de la firma Joffert & Jennings, i l'any pas-sat va portar els comptes de la casa Blanc-i-net. Si hi enteneu una mica, en aquest «rotllo», ja sabeu de què va: un sabó en pols amb no sé què d'especial, d'escuma controlada, que en diuen, i, com a resultat, els llençols color de gos com fuig, segons diu la meua mare. En tenim la cuina plena, de paquets d'aquesta porqueria. I no hi ha manera de treure'ls de casa, ni regalant-los. I en-guany és Nou Blanc-i-net millorat (això és el que ells creuen!). A més, el pare porta una altra cosa que en di-uen Delícies Francie. Os pedrer! Això sí que és un fàstic. Si hi ha alguna cosa més fastigosa que aquest peix con-gelat amb gelatina, jo no m'ho crec.

Ah, sí! Hi ha una cosa molt pitjor. El meu germà. No us podeu imaginar que n'arriba a ser d'empipador. Pot-ser no fa gaire bonic que jo digui això, però, entre nosal-tres, em rebenta. Ni tan sols no em molestaré a dir-vos com és: seria perdre el temps. És un bordegàs ben vul-gar, de sis anys, amb el barram esportellat, i prou. No-més que, com diu l'àvia: «No comprenc com aquest vaiet pot tenir les pestanyes tan llargues i els cabells tan arrissats. No em sembla just». I, realment, no ho és, de just. Però, quina cosa és justa? Aquests dies ben poques coses. I això és precisament el que intentava dir-li a la mare ahir vespre quan ens discutíem. Ja hi arribaré de seguida, a aquesta història, però abans us vull explicar unes quantes cosetes de la mare.

Es diu Ellen Jean Benjamin Andrews, té trenta-cinc anys —és de les mares més joves de la meva classe. Té els cabells castanys i els ulls també. (Ara, a l'escola, estudiem Mendel. Jo dec haver sortit híbrida. Uns pares que tenen, un els ulls blaus i l'altra els ulls castanys, tocarien sortir dos fills amb els ulls blaus i dos fills amb els ulls castanys. Però només hi ha dos fills a la família, i mireu a qui li han tocat precisament els ulls castanys. A mi. Així que jo soc la germana del mico dels ulls blaus. Jo li dic Cara de Mico. El seu nom de debò és Ben.) I ara tornem a la mare. Cabells castanys, ulls castanys i, com ja he dit abans, unes dents rectes i boniques que jo no he heretat. Té bona figura. Però duu uns vestits una mica a l'antiga. En conjunt, penso que és més bonica que moltes mares. Però també més estricta.

Aquesta és la qüestió. I jo no puc sofrir que ho sigui tant. Amb el menjar, per exemple. Sabeu què em fa empassar per esmorzar? Doncs cereals, suc de taronja, torrades, un ou, llet i dos sobrets de vitamina C. Em farà tornar un globus. Després, per dinar, a l'escola hi ha una o dues possibilitats: o portar el dinar de casa en una bosseta, un entrepà amb gelatina o coses variades per picar, que és prou bo, i una coca-cola. Però jo, jo haig d'empassar-me el menjar calent que donen a l'escola, que no és ni calent, i jo no el donaria ni a un gos. És més bo un pot de Friskies. I jo ho sé prou perquè el nostre gos en menja i n'he tastat alguna vegada.

També és molt primmirada quan es tracta de com

tinc l'habitació. La seva idea sobre les coses endreçades no és exactament la meva. A més, és la meva habitació. No sé per què no l'he de poder tenir com jo vull, oi? Ella diu que hi ha tal desori que ningú no la pot netejar; però, si és així com diu, per què està tan endreçada quan torno d'escola? Doncs bé, ahir vespre li vaig preguntar justament això i ella només va sospirar.

Un altre motiu de disputa són els meus cabells. Ella vol que els dugui ben arreglats, però jo no hi tornaré a caure. La darrera vegada que me'ls van «arreglar», es van escurçar sis centímetres a cops de tisora! També tenim qüestions per les meves ungles: me les menjo.

Però la cosa més important que ens fa barallar és la llibertat, perquè jo ja soc prou grandeta per tenir-ne més de la que em donen. No puc venir a casa pel parc, ni tan sols amb una amiga, perquè «Nova York és una ciutat molt perillosa, especialment el parc». Totes les altres mares deixen que les seves filles vagin pel parc, «però jo no soc la filla de totes les altres mares». Au!

Demà, una de les meves millors amigues de l'escola, que viu al Village, farà una festa amb nois i noies. Doncs a mi no m'hi deixen anar perquè l'última vegada que vaig anar a una festa d'aquesta amiga vam jugar a fer-nos petons. Jo li vaig dir a ma mare que la mare d'aquesta amiga havia estat tota l'estona a casa, naturalment a la seva habitació per no molestar-nos. I la meva mare va i em diu: «Per això exactament no vull que hi vagis».

Quina mena de resposta és aquesta? No entenc què vol dir. No ho entenc gens. Només entenc que no puc menjar el que jo vull, que no puc dur els cabells i les ungles com jo vull, que no puc tenir l'habitació com jo vull i que no puc anar allà on jo vull. I per això ahir vespre vam discutir, ella i jo.

—Escolta —li vaig cridar—. No em deixes divertir i això em fa posar malalta. Et tinc sempre a sobre, vigilant-me i ordenant-me el que he de fer. Com és que a tu ningú no et diu el que has de fer i el que no has de fer, eh? Vinga, digue-m'ho!

—Annabel —em va dir—, quan siguis gran ningú no et dirà el que has de fer. T'ho diràs tu mateixa, i això a vegades és molt més difícil.

—Doncs a mi això em sona molt bé —li vaig contestar amargament—. Tu et pots dir d'anar a dinar amb els teus amics, i mirar la tele tot el dia, i menjar caramels de menta per esmorzar, i anar al cine de nit...

—I anar a la tintoreria, i a comprar, i cuinar, i fer les coses agradables al papa, i ser responsable per en Ben i per tu...

—I doncs, per què no em deixes que jo sigui responsable per mi mateixa? —li vaig preguntar.

—Ja t'arribarà, més aviat que no et penses —va dir.

—No tan aviat com jo voldria —vaig remugar.

—Ah no? —va dir—. Bé, molt bé, ja mirarem de fer-ho venir bé! —i em va deixar plantada.

2

Tot això explica per què no m'he sorprès gaire quan m'he despertat dins el cos de la mare, cosa que a la majoria de les persones les hauria deixades de pedra, oi?

Naturalment, una mica sorpresa sí que hi he quedat, però sobretot m'ha semblat que ma mare era extraordinàriament considerada. I amb molta imaginació. En lloc de castigar-me per ser tan mal educada, o de plorar com una gata maula com altres mares que jo conec, ha decidit fer-m'ho tocar amb les mans i que jo en tregui les conclusions.

I jo, de bon matí, em moria de ganes de començar. Tot el dia lliure per a mi. Faria un munt de coses fabuloses quan els nens se n'haguessin anat a escola. Oh, visca! I jo no hi hauria d'anar, visca! No és que no m'agradi, anar a escola. De fet, m'agrada. Bé, m'agrada la gent que hi ha, però quan no has fet els deures, la senyoreta McGuirk (que rima amb circ, amb corc i amb urc) es torna boja. I avui precisament era un d'aquests dies. No tenia res acabat, ni tan sols la redacció que em tocava aquesta setmana.

Així que m'he dirigit una rialla radiant a través del mirall i m'he recordat que la meva primera responsabilitat del dia era per a les nostres dents. Me les he rentades amb entusiasme. Oh, quina suavitat més plaent... un goig per a la llengua! He glopejat aigua fresca i he somrigut.

«Ets encisadora, ets preciosa. Soc preciosa», he pensat.

M'he tret els rull·los, m'he pentinat i m'he posat la bata de seda. M'he mirat altre cop al mirall. Encara més bonica. Però potser una mica pàl·lida, oi?

Els vint minuts següents els he passats amunt i avall, fent proves amb les pintures. El compacte de base, que en diuen, les pólvores transparents, el maquillatge TV Touch. Això últim és una mena de pasta que esborra les arrugues i jo em pregunto per què ho necessita. Realment, nosaltres no el necessitem. Llavors el pintallavis, i els tres colors per als ulls, la pasta per a les pestanyes i, finalment, el coloret. Us deveu demanar com he sabut manejar totes aquestes potingues. Doncs mireu, havia vist com es maquillava centenars, milers de vegades. Cada vegada que sortia de casa o que anava a una festa. I és fàcil.

—Apa, noia —he dit al mirall en veu baixa—. Sembles qui sap qui! Sí, una persona important!

Últimament ja n'estava farta, de la meva cara, i farta de sentir que la gent diu que m'assemblo a la mare. I la mare sempre diu:

—El seu pare i jo pensem que l'Annabel només s'assembla a ella mateixa.

I sabeu per què penso que ho diu? Doncs perquè és insultant per a ella dir que m'hi assemblo. I no seré jo qui la critiqui per a això. Si jo fos la mare i tingués una filla com jo, tampoc no m'agradaria haver d'admetre que se m'assembla. A més, no m'hi assemblo. I no és per falta de ganes.

Però aquest matí he pensat: «Bé, avui sí que m'hi assemblo! I és veritat que resulta una millora considerable!». He sortit de la cambra de bany i he entrat de puntetes al dormitori. El pare encara dormia. Li he clavat un cop de puny fluixet a l'espatlla per despertar-lo.

—Ep! —li he dit—. Estàs despert?

—No estic despert —m'ha dit—. Que somiava o és veritat que m'has clavat un cop ara mateix?

M'he adonat que segurament la gent gran no es clava cops de puny per despertar-se. El pare semblava que s'havia molestat per això.

—Deves somiar —li he dit—. Bé, ara que estàs despert, què et semblo?

—Què et fa pensar que estic despert? —ha contestat, i ha tornat a tancar els ulls i m'ha girat l'esquena—. Encara no m'he llevat. Encara no em vull llevar i no sé què dimonis fas, tu, llevada. Per cert, es pot saber què fas, llevada? Que passa res? —i ha obert un ull.

—No, no —he dit corrents—. Només estava rumiant si t'agrado així com estic.

Ha obert l'altre ull, s'ha incorporat sobre un colze i m'ha mirat amb els ulls mig clucs.

—Ellen, què et passa aquest matí?

Ellen, ha dit Ellen. Realment, s'ha pensat que soc l'Ellen. No us sembla meravellós, increïble?!...

—Naturalment —ha dit— que m'agrades així com estàs. Sempre m'agrades. Estàs molt bonica. Una mica massa empolainada per l'hora que és, però bonica.

—Et refereixes a la meva cara, Bill?

—Sí, a la teva cara. Generalment no t'empastifes abans de l'esmorzar, però estàs molt bé. Una cara preciosa, sí. M'agrada. D'acord? I ara, em puc tornar a adormir?

En aquell moment just ha tocat el despertador. El papà ha remugat i jo m'he esquitllat silenciosament cap a la cuina per preparar l'esmorzar abans que ell pogués dir res més. Tenia el pressentiment que fins que el pare no hagués pres una mica de cafè, tot el que pogués dir no seria gaire amistós. I en aquell moment just també m'he adonat que no seria gaire amistós ni tan sols després de prendre el cafè, perquè li donaria cafè soluble. És l'únic cafè que sé fer.